

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
manè diſcutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis nono menſis Martii, anno M. DCC. LII.

M. JOANNE BESSE, Dotariæ Hiſpaniarum Reginæ, dum viveret, Medico primario, Doctore Medico, Præſide.

Utrùm Aneuryſmati cruralis arteriæ Ligatura?

I.

CORPORIS humani adeò delicata ſunt organa, ut illud ſcrutanti minimè mirum videatur quot & quantis obnoxium ſit malis; ſi quæ verò ſint periculoſa, illa ſanè quæ majora attingunt vaſa, ſive eorum continuitatem ſolvendo, ſive eorum vim ac reſiſtentiam infringendo; exinde enim lethales oriuntur vel ſaltem imminent hemorrhagiæ, quæ ſi non ſiſtantur vel non præcaveantur, mortem inferunt citiſſimam. Hiſce detorquendis malis animo indefeſſo allaborant Medici, ſed fruſtraneus nonnunquam eorum la-

bor eſt; ſi enim vas in ventre quovis ſit poſitum, ægrotantis plerumquè conclamata res eſt; ſi verò idem ſit in artubus, tunc curatio plùs minùſve operoſa, prout illud eſt venoſum vel arterioſum; facilior ſi venoſum, difficilior verò ſi ſit arterioſum. His autem in affectibus fruſtra aliis adhibitis remediis, ligaturam pronuntiavit veneranda antiquitas, cujus veſtigiis inſiſtentes Neoterici illam pariter imperarunt, ſed præſertìm in artubus ſuperioribus ac infra arteriæ bifurcationem; eam enim admodùm rarò proſperè ſuccedere exiſtimabant, ſi ſupra diviſionem arteriæ brachialis eſſet inſtituta; nullum enim aliud ſuſpicabantur (*a*) auxilium, niſi fortunâ adeſſet duplex axillaris vel brachialis arteriæ ramus, quorum unus alteri ſupplere poſſet (*b*). Doctior verò venit anatomia & partium perſpicatior inſpectio, quæ nos docuit illam tentari poſſe ſupra ipſam bifurcationem, nobis enim manifeſtè detexit, arteriæ ramificationes ſuperiores, propagineſque inferiores anaſtomoſe jungi, ſicque partium commercium ligaturâ inceceptum reſtaurari poſſe. Quod in artubus inferioribus ſtabilitum fuiſſe haud ſecùs, ac in ſuperioribus mens eſt probare, ligaturamque exindè his in partibus, firmiter tentandam eſſe. Quod intuenti manifeſtum apparebit cum demonſtrabitur ad liquorum circuitum reſarciendum, eaſdem & frequentiores adeſſe in crure ac in brachio anaſtomoſes, quæ eumdem circulum arteriæ cruralis ligaturâ interceptum redintegrare valent.

(*a*) Vide obſerv. Bidloi. referta à Volſio in obſerv. 19. pag. 66. Vide acta naturæ curioſ. tom. 7. obſervat. 34.

(*b*) Voyez les réfléxxions ſur l'aneuriſme par M. Almonro, obſervat. de Medecine de la Societé d'Edinbourg pag. 349.

II.

ARTERIARUM tumores ſive pendeant ab imminutâ earum vi & reſiſtentiâ, ſive ab earum ſolutione, uno & eodem nomine, Aneuryſmata nuncupantur. Plurimis tamen non arriſit illa denominatio, exindè quod Aneuryſmata fieri niſi per dilatationem denegarent, ut Fernelius (*b*), & Doringius (*c*), ſive ut Sennertus (*d*), & Diemmerbroeckius (*e*), ex eo quod arteriarum vulnera inter hemorrhagias vel ecchymoſes erant annumeranda. Neoterici tamen veterum veſtigia prementes (*f*), quibus ſanè jus fuit nomen rebus imponere, illam admiſerunt denominationem; hinc Aneuryſma egregiè definitur morbus arteriarum, ſive à dilatatione, ſive à rupturâ; undè duplex eſt Aneuryſmatum genus, legitimum ſcilicet quod à dilatatione; ſpurium verò, quod à diſruptione tunicarum arteriarum producuntur. Utrumque in ſuas diſtribuitur ſpecies, quarum una quæque ſuis dignoſcitur ſignis. 1°. Quidem legitimum fit vel integris arteriarum membranis, vel partim diſruptis; illud rariùs, hoc verò frequentiùs in ſpurium vertitur; in ſpurio Aneuryſmate ſanguis vel foràs proſilit, vel intra partes vicinas effunditur & tunc ecchymoſis naſcitur, vel circumſcripta, vel lata, infra cutem vel intra muſculos diffuſa. Hiſce ſymptomatis dignoſcere fas eſt hujuſce morbi ſpecies. In legitimo Aneuryſmate tumor adeſt pulſatilis, cuti concolor, citrà dolorem, ad tactum mollis, ſpongioſam laxitatem præ ſe ferens & digitis prementibus facilè cedens, evaneſcens dum comprimitur, ſubitò reverſurus ſublatâ compreſſione; (*g*) hiſce potiſſimùm ſignis à cæteris tumoribus diſtinguitur Aneuryſma legitimum, adſunt verò & alia peculiaria ſigna, quibus legitimi Aneuryſmatis etiam dignoſci poſſit ſpecies, in illo enim quod à diſruptis partim membranis oritur, comprimendo, quidam exauditur ſtrepitus ex regreſſu ſanguinis in capacitatem vaſis, qui quidem non percipitur in eo quod fit ex tunicarum dilatatione, in hac autem ſpecie dum comprimitur, reverà cedit tumor, ſed inferiorem vel lateralem vel poſticam partem ſegmenti arteriæ affecti, oc-

(*a*) Lib. de affect. extern. Corp. cap. 3.

(*b*) In libello de Aneuriſm.

(*c*) Contra Saportam.

(*d*) Contra Regium.

(*e*) Galenus. lib. de tumor. præternat. cap. 11. Joan. Bap. Sylvaticus in libello de Aneuriſm. Antonius Saporta lib. 1. de tumor. cap. 43. Ætius Tetrabibl. 4. ſerm. 2. cap. 11.

(*f*) Ætius ibid.

cupaturus. Facili de negotio spurium dignoscitur Aneurysma, dum sanguis foràs erumpit, tum ex illius subsultu & rutilante colore, tum ex eo quod vase infra aperturam vividè compresso, non coerceatur purpureus latex, hæc autem ratio patet attendenti. Verùm si sanguis non exiliat & intra partes vicinas diffundatur, exurgit tumor qui legitimum æmulatur Aneurysma, si ecchymosis circumscribatur. In hoc enim casu coercetur sanguis, vel à cicatrice textûs cellularis exterioris arteriæ, vel à grumo sanguinis, qui non tantùm ecchymosis præpedit expansionem, sed etiam extenditur, in parteque interiori excavatus, veluti membrana, saccum Aneurysmalem efformat; dignoscitur verò ex eo quod subitò attollatur, nec mollitiem affectet eamdem atque legitimum Aneurysma (*a*), neque compressum, ex toto evanescat; sanguinis enim grumosa pars, in vasorum cavitatem regredi nequit; si verò sanguis intrà membri partes divagetur vel exterior vel interior est ecchymosis, & tunc faciliùs difficiliùsve dignoscitur Aneurysma, ex obscurâ plùs minusve pulsatione. Sæpè enim coagulato sanguine, ægrè admodùm à peritissimis dignoscitur; interdùm cessat pulsatio, quia sanguis concretus pulsationi reluctatur arteriam comprimendo & angustando. Hæc autem Aneurysmatum species plurimis causis debent natales, quarum, præmissâ arteriarum fabricâ, luculentior evadet intelligentia. (*b*) Jamjam à nobis est evictum arteriarum tunicas, nihil aliud esse præter plurima textûs cellularis folia, sibi invicem adunata & plus minùsve compacta, pro ratione majoris minorisve compressionis; verùm ille textus cellularis nervosis perreptatur fibris, quæ integumentis spoliatæ, sub papillarum formâ in parte vasorum interiori prominentes, sensibilitatem ipsis conciliant, quæ quidem liquorum indole excitata, vasorum reactionem suscitare valet. Verùm enimverò, quæcumque vasorum resistentiam imminuere valent, inter legitimi Aneurysmatis causas sunt annumeranda; cùm autem vasorum reactio potissimùm pendeat ab excitatis sensibilibus vasorum partibus, hinc patet quòd legitimo Aneurysmati, ansam præbeant, quæcumque vasorum sensibilitatem imminuunt vel tollunt; hinc toties sobolescunt Aneurysmata à tunicarum dilatatione, quoties vel languidiùs nervorum distributiones spiritus animales traducent vel minimè; tunc enim textûs cellularis vis elastica, impar erit ad resiliendum contra sanguinis impetum vi validâ in arteriarum parietes impingentis; hinc sensim & sine sensu vas expansionem patietur, undè saccus Aneurysmalis. Pari de ratione, imminutâ scilicet tunicarum arteriæ resistentiâ, exurget Aneurysmalis tumor, si nonnulla tunicarum folia, sive intùs sive extùs divellantur contusione, sectione, validissimo nisu, vel exedantur acri corrodente, vel suppuratione, sive illæ posteriores causæ intrà tunicas arteriæ agant, ut sæpè fit, sive ex viciniâ in arterias devehantur succi pravi; nullam enim erodendi vim ex se produnt succi corrodentes, quamdiù aliis corporis humoribus permixti in circulum aguntur, enumeratis hisce causis, subnectere non est incongruum insitam tunicarum laxitatem ac debilitatem, quæ solo sanitatis effectu, illas extendi patiuntur. Spuria verò producuntur Aneurysmata, quandò ex integro solvuntur arteriarum tunicæ; hinc instrumenta quæ divellunt cujuscumque sint generis, succi corrodentes, perpetuus & validior liquorum impetus in arterias ex imminutâ resistentiâ debilitatas, spurium Aneurysma procreare valent. Porrò enuntiatis naturâ, speciebus, signis & causis Aneurysmatum, ad eorum curam progrediendum est.

(*g*) Ætius ibid.

(*b*) V. Thesim, *An à vasorum irritabilitate auctâ aut imminutâ omnis morbus?*

III.

ANEURYSMATIBUS medendi plurimæ fuerunt excogitatæ methodi; variæ pro vario Aneuryſmatis genere, in legitimis compreſſio, emplaſtra adſtringentia, remedia interna in uſum vocata fuerunt à Medicis, ſed vario cum ſucceſſu, prout ritè adhibita; compreſſio enim & adſtringentia ſatis proſperè ſucceſſerunt in Aneuryſmatibus legitimis, ex partim diſruptis arteriæ membranis; inſtitutâ enim compreſſione non ſolùm in parte affectâ, ſed etiam in arteriæ trajectu, vulneris ora cicatrice fuerunt obducta, ut paſſim legitur apud Authores (*a*). Sed fruſtra hæc adhibita fuit methodus in Aneuryſmatibus à dilatatione membranarum, in hac enim ſpecie, nulla inde percipitur utilitas, niſi quòd tumoris producatur recrudeſcentia in parte compreſſioni oppoſitâ. In his verò feliciùs aliquandò medicamenta exhibuerunt interna, ut videre eſt apud Fabricium Hildanum (*b*), & Lanciſi (*c*), qui ex appropriatis ſive ad vitium pſoricum ſivè ad ſiphylidem, Aneuryſmata ex his cauſis ſanaverunt. His verò fruſtra tentatis ligaturam juſſerunt. Spuria autem Aneuryſmata igne, ſpiritibus acidis, ſtypticis, adſtringentibus, compreſſione, ligaturâque debellarunt. Ignis, ſpiritus acidi, ut noxii jamjam obſoleverunt; compreſſioni, adſtringentibus, ligaturæque tantùm nunc indulgent recentiores tutiori tanquam methodo. Sic ſolâ adhibitâ compreſſione, ſive nulla fuerit ſanguinis ſuffuſio, ſive fuerit, ſed circumſcripta, plurima ſanata ſunt Aneuryſmata. Compreſſio enim, ritè & tempore debito inſtituta, vel vulneris arteriæ conſolidationem produxit, vel ſanguinis effuſi fluidiorem partem exprimendo & in vas repellendo, adeò validè grumi partem fibroſam vulneris labiis applicuit & agglutinavit, ut adhærentiis exinde contractis, vulnus obturaverit: ſi verò latè ſuffundatur ſanguis, non ſufficit compreſſio; tunc enim ſi recens ſit ecchymoſis tactui cedens, non magna, nec nigricans, tunc torculari compreſſâ arteriâ, aperitur tumor, evacuatur ſanguis collectus, arteriæque exploratur vulnus; ſi ſperanda ſit cicatrix, vel ſolis adſtringentibus cum validâ applicatione arteria ad conſolidationem adducitur, vel (*d*) globulum magnitudine piſi ex vitriolo ad albedinem calcinato, quem probè goſſypio involvunt, arteriæ foramini imponunt, cavumque adſtringentibus adimplent, oraque faſciâ aptâ retinent, exinde nonnihil roduntur arteriæ labia, inflammantur, conſtringuntur & agglutinantur. Si verò magna ſit arteriæ ſciſſura, ſi ſit tranſverſa, ſi à materiâ corrodente undique fracta fuerit & diſſoluta arteria, tunc inſtituenda eſt ligatura, niſi immineat gangræna in partibus inferioribus; tunc enim ſolum ſupereſſet remedium, amputatio nempe. De his omnibus, ſatis unanimiter inter ſe conſentiunt authores, audacterque fruſtra adhibitis aliis remediis, in artubus ſuperioribus ligaturam pronuntiant. Ex obſervatis enim Anatomicis, nunc apprimè in propatulo eſt arteriæ communicationem ligaturâ interceptam poſſe reſtaurari, tum à propaginibus arteriæ brachialis anaſtomoſe junctis, cum ramis recurrentibus arteriæ cubitalis & arteriæ radieæ, tùm à propaginibus & ramificationibus arteriæ ſcapularis externæ, quæ plurimis communicationibus & anaſtomoſibus copulatur cum ramo recurrente radieæ, ſub longo ſupinatore, atque inter brachiei interni, radieique externi intercapedinem; in membris verò inferioribus, ſive vaſorum ramificationes ignorent, ſive illas inſufficientes crediderint ad arteriæ communicationem reſtaurandam, rariùs hanc operationem

(*a*) Tulpius obſerv. 56. Riverius obſerv. 14.

(*b*) Obſerv. 67.

(*c*) De motu cord. & Aneuriſm. pag. 261.

(*d*) Ettmulerus in Chirurgia Medica tit. de Aneuriſm. pag. 565.

jubent, & plerumque ad amputationem subitò deveniunt, vel ægrum tristi committunt sorti, quod pessimè sanè. Ligaturâ enim ritè institutâ, his in partibus æquè succedet ac in membris superioribus; eadem enim in his reperiuntur media, quæ interruptam arteriæ communicationem restaurare valent; vasorum enim ramificationes & anastomoses occurrunt & eædem & frequentiores, ac in brachio, ut sequenti demonstratur expositione.

I V.

NATURAM, in vasorum distributione, non tantùm naturali hominis & incolumi, sed & morbosæ conditioni, divinâ quidem ratione consuluisse fatendum est; illa enim ita distribuit ut si unus ramus compressionem, obstructionem & amputationem fortè passus fuerit, vicinus ei illicò succurreret, quod præ cæteris invictè probat iliacarum distributio, ut manifestum erit solâ expositione, harumce arteriarum distributionis, ex ipsâ cadaveris inspectione desumptâ.

Arteria magna ubi primùm prope vertebras lumbares in abdomen appulit, in partem posticam quinque vel sex ramorum emittit paria, quorum superius ad diaphragma, tria aut quatuor sequentia ad transversum & obliquum internum deferuntur, inferius verò ad os ileum circa partem superiorem labii interni illius ossis rependo protenditur, ibique anastomose cum iliacâ coronariâ conjungitur: immediatè subjacent arteriæ sacræ, quæ aliquandò ex parte aortæ posticâ pronascuntur, non nunquam mediante unico trunco ex puncto medio bifurcationis aortæ sobolescunt. Hæ arteriæ per foramina ossis sacri ad spinam divergunt. Magna verò arteria, his suppeditatis ramis nunc superiùs nunc inferiùs in duos dividitur truncos, quorum unus ad dexteram, alter verò ad sinistram progreditur, iliacæ nuncupantur arteriæ, obliquè descendunt versùs partem anticam & infernam ossis ilei, suppeditant autem sacras laterales, quarum nonnullæ per foramina ossis sacri postica transgressæ, vicinis distribuuntur musculis, quædam verò ad musculum iliacum extenduntur, ibique cum iliacâ minori junguntur. Iliacæ autem arteriæ exacto circiter trium pollicum spatio, in duos dividuntur ramos, quorum unus anticus & externus, dicitur arteria iliaca externa, alter verò internus & posticus, iliaca interna seu arteria audit hypogastrica. Arteria verò hypogastrica profundiorem pelvis partem percurrit & incurvata tandem in arteriam abit ombilicalem, cujus in adulto maxima pars cedit in ligamentum, pars tantùm ejusdem inferna cavitatem servat, plurimos vicinis partibus emittit ramos, quandoque pudendam emittit internam, quæ cum pudendâ minori externâ sive ramo arteriæ cruralis communicat. Ex curvaturâ hypogastricæ quinque oriuntur præcipui rami, parva nimirùm iliaca, glutea, sciatica, pudenda communis, obturatrix. Iliaca verò parva in duas subdividitur divaricationes quæ ad canalem ossis sacri, musculum iliacum, substantiam ipsammet ossis ilei distribuuntur, ibique cum sacris lateralibus copulatur. Glutea verò dispergitur ossi sacro, musculo pyriformi, vesicæ, & hæmorroidalem internam peculiarem producit, aliunde radiatim distribuitur majori & medio musculorum gluteorum, ibi verò conjungitur cum ramo arteriæ cruralis externo pariter ac cum propaginibus arteriæ sciaticæ, ramum etiam emittit qui nervum sciaticum per sat longum comitatur intervallum. Sciatica verò pyriformem, quadrigemellos, vicinosque musculos exspatiatur & ibi communicat cum plurimis ramificationibus rami interni arteriæ cruralis, defertur femoris articulo & per hanc distributionem cum obturatrice connectitur, ascendendo postea gluteis notabilem dat ramum qui copulatur cum ramis arteriæ gluteæ & ramo externo crurali. Pudenda verò communis in duos præcipuos distri-

buitur ramos quorum prior inter duo ligamenta ſacro-iſchiatica progreditur, ubi verò acceſſit propè corpus cavernoſum ad anum diſtribuitur, ſuppeditat hæmorroidalem externam quæ à parte poſticâ ad anticam procedens ſuprà collum oſſis femoris tranſit & communicat cum ramo externo arteriæ cruralis ſatis conſpicuo; ſecundus verò ramus, vulgò pudenda externa, ad veſiculas ſeminales, veſicæ collum, proſtatas, parteſque recti vicinas propagatur, deindè infrà ſymphyſim oſſium pubis extenditur & corpora perreptat cavernoſa, unoque ramo conjungitur cum minori pudendâ externâ, quæ ex crurali naſcitur arteriâ. Obturatrix facit iter ad inguina & glandulas, pectineum & tricipitem, & anaſtomoſe jungitur cum ramo medio arteriæ cruralis, ramo inferiori epigaſtricæ, deindè connectitur cum ramo ſciaticæ qui ad articulationem femoris exporrigitur. Iliaca autem externa obliquè progreditur ſuprà muſculum iliacum uſque ad ligamentum Poupartii, tunc verò paulo antè ſuum ex abdomine exitum duos emittit ramos quorum unus internus, alius verò externus. Internus arteriæ epigaſtricæ nomen audit, quæ aſcendendo juxtà faciem poſticam muſculi dextri, conjungitur anaſtomoſe cum mammariâ internâ & inferioribus intercoſtalibus. Arteria epigaſtrica duos ſuppeditat ramos quorum unus nunc in pelvi communicat cum obturatrice, nunc per foramen ovatum ducitur, pergit ad tricipitem & ibi conſociatur cum ramo arteriæ cruralis & obturatrice. Secundus vero ramus epigaſtricæ, anaſtomoſe jungitur cum arteriâ ſpermaticâ. Iliacæ autem externæ ramus externus ad internum oſſis ilei labium progreditur & ibi in duas diſpergitur propagines, quarum una ad tranſverſum & obliquum diſtributa, communicat cum lumbaribus quæ ad hos devehuntur muſculos; altera verò propago quæ dicitur iliaca coronaria in margine ſuperiori & interiori oſſis ilei jungitur cum lumbari inferiori. Iliaca autem externa ex abdomine egreſſa arteriæ cruralis nomine inſignitur, ſtatim verò tres emittit ramos quorum prior arteria pupenda minor externa connubium init cum pupendâ internâ & pupendâ externâ, ſecundus ad pectineum diſtribuitur, tertius ad ſartorium terminatur; paulò poſt deſcendendo ſuprà caput femoris, arteria cruralis tres ſuppeditat truncos, unum externum,ſecundum medium, tertium verò internum; externus autem truncus ſuperne diſttribuitur crurali, vaſto externo, gracili anteriori, faſciæ latæ & gluteis, ſubter gluteis communicat cum arteriâ ſciaticâ & arteriâ gluteâ, ramis conſpicuis; ille truncus ramum emittit verſus apicem majoris trochanteri qui anaſtomoſe copulatur cum ſciaticâ & primo ramo pudendæ communis; ramus medius tricipitem perreptat & ibi cum obturatrice jungitur, diſtribuitur pariter majori gluteo, ſemi nervoſo, ſemi membranoſo, tricipiti & tegumentis; ramus verò tertius ſeu internus quadrigemellis, pyriformi protenditur & ibi cum ſciaticâ anaſtomoſe multiplici copulatur, deindè ſecundum cruris longitudinem dirigitur verſus condylum internum, ibiquè anoſtomoſibus plurimis copulatur cum ramis recurrentibus popliteæ & tibialium, deſcendendo circumcirca propagines emittit quæ ſæpe cruralis ramificationes oſculantur, hæc autem propago quandoque adeò eſt craſſa ut in amputationibus ſolâ ligaturâ perſtringi poſſit, ille autem ramus muſculis femoris poſticis conſulit, emiſsâ propagine quæ ad articulum femoris incedit. Cruralis, emiſſis hiſce ramis, inter ſartorium, vaſtum internum & tricipitem pergit iter, & circum circa ramos perfundit, qui adeò muliplici conjunguntur anoſtomoſe cum propaginibus muſcularium, hyppogaſtricarum, & ramis recurrentibus popliteæ & tibialium ut retis in modum hinc & indè excurrunt. Inter has ce ramificationes duæ præcipuæ deprehenduntur inſignes

circa partem mediam cruralis quarum una superior & interna, altera verò inferior & externa, superior verò & interna quæ ad condylum internum progreditur, in duas finditur propagines, quæ anoastomose copulantur cum duobus ramis inferioribus recurrentibus, qui nunc unico trunco ex arteriâ tibiali anticâ suboriuntur, nunc duplici ramo sobolescunt, quorum unus major ex tibiali anteriori, alter verò ex popliteâ nascitur; inferior verò & externa propago cruralis ad condylum externum divagatur & paulò superius communicat cum ramo recurrente qui modò ex peroneâ, modò ex tibiali posticâ sobolescit. Præterea cruralis paulò suprà condylum internum retrorsum ducitur & abit in popliteam, quæ multis ramis recurrentibus communicat cum ramis inferioribus arteriæ cruralis; in duas deindè divaricatur distributiones, quarum una tibialis anterior, altera verò tibialis posterior, quæ peroneam posticam emittit. Ex his autem truncis satis constanter emergunt propagines recurrentes superiùs descriptæ, quæ anastomose copulantur cum ramis maximè conspicuis arteriæ cruralis.

V.

ADUMBRATA autem variâ & multiplici vasorum cruralium divaricatione & anastomose, quantâ fiduciâ Chirurgus ligaturam in anevrismate crurali suscipere debeat, liquidò patet. Per totum enim arteriæ cruralis trajectum usque ad iliacam externam, adeò numerosæ sunt illius copulationes cum vasis vicinis & ipsismet ramificationibus, ut illorum beneficio facilè restaurari posse videatur sanguinis circulus, ligaturâ trunci interceptus, in quâcumque quidem parte vasis instituatur operatio. Etiamsi enim liganda foret iliaca externa, minimè tamen de salute ægri desperandum foret; præter enim mammariam internam, intercostales inferiores, lumbares musculares, lumbarem inferiorem, spermaticam, obturatricem quæ cum iliacæ coronariæ & epigastricæ propaginibus ineunt connubium, mediatum vel immediatum omnium hypogastricarum cum crurali commercium, præstantissimum ad sanguinis propagationem suppeditaret subsidium. Pudendæ enim externa & interna quæ consociantur cum pudendâ minori externâ, ramus arteriæ cruralis, glutea, sciatica, præcipuus ramus pudendæ communis cum crurali externo trunco communicantes, obturatrix cum medio ramo, sciatica cum ramo interno ejusdem cruralis anastomose junctæ, satis essent superque ut sufficientem sanguinis copiam refunderent in arteriam cruralem, ad vitam partium inferiorum fovendam. Quoad verò communicationem partium inferiorum arteriæ cruralis restaurandam cum portionibus superioribus, si ligaturâ fuisset intercepta, numerosissimæ dantur anastomoses arteriæ cruralis descendentis cum propaginibus muscularium, hypogastricarum & ramorum recurrentium, sivè ex popliteâ, sivè ex tibialibus & peroneâ. Sed quid adhuc immoremur! Omnia ligaturam suadent; ritè enim instituta, qualicumque vacat periculo, exporriguntur vasa quæ ab illâ interceptam communicationem restaurare valent, alioquin illa vasa sufficere conclamat experientia; felicissimo enim cum successu hanc operationem posse celebrari docet Saviardi (a) observatio, docet pariter institutum à me nuperrimè in quadrupede experimentum, ligaturam enim injeci suprà divisionem arteriæ cruralis in cane, & intrà dies octo crus sensum & motum adeò recuperavit, ut nullum exindè incommodum percepisse mihi visum fuerit; nihil igitur conclusionem remoratur, nisi ut cautelas ad successum operationis firmandum stabiliamus; præmissis igitur generalioribus remediis, sollicitè compressionem in parte affectâ commendamus;

(a) Nouveau Receuil d'Observations Chirurgicales Observ. 63.

modò nullum ſit in morâ periculum; etiamſi enim morbum profligare non valeat; exindè tamen ligaturâ confectâ, plurimum exurgit commodum, compreſſâ enim arteriâ principali, ſanguis ad vaſa collateralia uberiùs devehitur; hinc ampliantur & extenduntur, ſicque aptiora evadunr ut trunci diciſſi vices ſuppleant; dein admotis, ad tempus debitum, indicatis remediis ad coercendum tumorem, authores ſumus, ſi nequaquam ceſſerint, ut abſque uberiori morâ ad operandum ſeſe accingat Chirurgus; timendum enim foret ne tumor, dum ampliatur, nimium occuparet intervallum, & intrà ligaturam ſuperiorem & inferiorem nimia interciperetur ramorum copia, quorum conſervatio adeò intereſt ad operationis ſucceſſum: eâdem ratione, in arteriâ detegendâ præ cæteris invigilet operator ne ſit major, quàm par eſt, partium vicinarum reſectio; caveat pariter ne nervus & vena cum arteriâ colligentur, multa enim indè naſcerentur incommoda quæ infauſtum redderent operationis exitum; ligatâ verò arteriâ applicandus eſt apparatus, ita tamen ut ligata arteria validam patiatur compreſſionem, minimam verò partes circumjacentes, infeliciter enim cederet operatio ex illâ ſolâ omiſſione; ſanguis enim in illam compreſſionem fruſtrà innitens, collateralia vaſa validè compreſſa pervadere nequaquam poſſet, & ad partes appellere non ei concederetur: detineatur præterea membrum in ſpirituoſis liquoribus quaſi ſepultum; hæc enim remedia vaſorum vitam fovent, collapſum præpediunt, & illorum actioni maximè conducunt. In ſitu tandem convenienti repoſitâ parte, phlebotomia plus minùſve frequenter celebretur, prout ægri res poſtulat; exindè enim præcavebuntur inflammationes, ſuppurationes abundantiores, ligaturæ defluxus, illius citior collapſus, aliaque incommoda quæ ei exprobrantur. His conſideratis adeò certus & evidens eſt operationis eventus, ut concludere liceat,

Ergò Aneuriſmati cruralis arteriæ Ligatura.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joannes-Franciſcus Morand, Regiæ Societatis Lugdunenſis Socius.	*M. Ambroſius Hoſty, Legationis Anglicæ Medicus ordinarius.*	*M. Guillelmus de Magny.*
M. Martinus Nouguez.	*M. Joannes Mac-Mahon, Regii Noſocomii Colmarienſis Medicus ordinarius.*	*M. Gabriel Antonius Jacques.*
M. Ludovicus-Alexander Gervaiſe.	*M. Franciſcus Thiery.*	*M. Claudius de la Vigne de Frecheville, Reginæ Medicus primarius, necnon Regis & Sereniſſimæ Delphinæ ordinarius.*

Proponebat Pariſiis JACOBUS GOURLEZ DE LA MOTTE, Pariſinus, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, Theſeos Author, A. R. S. H. 1752, A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1752.